

ÉGIGÉRŐ

30. évfolyam 1. szám

2026. április - Húsvét

Giotto: Feltámadás (1303-1305); Scrovegni-kápolna, Padova, Olaszország

„Jézus így szólt hozzá [Tamáshoz]: Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.”

Jn 20,29

Ahányszor olvasom a húsvéti történet evangéliumi beszámolóit, annyszor csodálkozom rá, hogy mennyire hangsúlyos bennük a személyesség. Április hónap igéje, melyet ennek az áhítatnak az elején olvasunk, Tamás történetének egyik kulcsmondata. Szívet melengető, ahogyan a Feltámadott gondoskodik arról, hogy mindenkinek a szívében megszülessen a húsvéti hit, a meggyőződés. János, a szeretett tanítvány számára elég az üres sír látványa, nem így Péternek, akinek a halfogás csodájának a megisméltése, egy újbóli elhívás szükséges ahhoz, hogy higgyen. Az asszonyokat angyali jelenés segíti, hogy szembesüljenek a csodával, Tamásnak pedig – aki az empiria kizárólagos igazságát vallja – a Jézussal való találkozás adja szájába az Újszövetség egyik első hitvallását: „*Én Uram és én Istenem.*” Ez a sokszínűség mutatja, sokféle módon közelítünk ugyanahhoz az eseményhez, de hiszem: Jézus ma is gondoskodik róla, hogy mindenki megkapja azt a választ és azt a módot, minek nyomán az ő szívében is megszületik a húsvéti hit.

„*Krisztus feltámadt!*”, „*Valóban feltámadt!*” – köszöntjük egymást húsvét hajnalban, reggel az istentiszteleteinken. Budahegyvidéken különösen is meghatározó ez a köszöntés, egyfajta „jó reggelt” köszöntéssé vált, segítve minket abban, hogy kellően éberek legyünk, készek legyünk testileg és lelkileg

is az Úr feltámadásának az ünneplésére. Keresztény eleink nagyon is tudatosan használták ezt a köszönést, amely az üdvösségtörténet legfontosabb eseményét állítja középpontba: Krisztus feltámadását, annak valóságát. Pál apostol szavai hasonló határozottságot tükröznek: „*Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsebéje.*” (1Kor 15,18-19) Lelki értelemben újra és újra fel kell frissíteni, meg kell élni a kinyilatkoztatás nekünk szóló örömhírét, mely Jézus győzelmét és az örök élet ajándékát helyezi a középpontba.

„*Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?*” (Lk 24,32) – kérdezik egymástól az emmausi tanítványok a Feltámadottal való találkozás után. Egyszerre csak világossá válik számukra, hogy valami megváltozott bennük, hogy a gyász, a félelem, a zavartottság helyét átvette a reménység, a béke és erő. Még aznap este visszaindulnak, feszíti őket az élmény, amit meg kell osztaniuk a többiekkel, másokkal. Az idei húsvét és az ahhoz kapcsolódó ünnepi alkalmak újra lehetőséget kínálnak arra, hogy újra átéljük, megéljük a magunk találkozását Vele, aki minket is megszólított, minket is elhívott a benne való hitre, élő reménységre, az Ő országának az örömére.

Keczkó Pál

Ifiszilveszter

Már-már hagyománnyá nőtt ki magát, hogy az ifivel az újév elején együtt töltünk néhány napot. Idén sem volt ez másként, január 2-3 között Révfülöpön utószilveszterezett a csapat. Kényelmes délelőtti indulást és egy 2,5 órás vonatutat követően ebédre értünk a szállásra, ahol az éhes társaság hamar elfogyasztotta a bagulyást.

A szobák elfoglalása és egy kis szusszánás után az előadóteremben gyülekeztünk. Énekléssel, imádsággal és beszélgetéssel hangolódtunk a további programokra. Ezután a 2026-os év igéjével foglalkoztunk kisebb csoportokban. Szilvi készítette a beosztást, ami komoly logisztikát követelt a részéről, ugyanis már négy konfirmációs csoportnyi ember jár az ifibe, ami nyolc év korkülönbséget jelent a legfiatalabb és a legidősebb résztvevő között, viszont sikerült egyenletesen elosztani a generációkat.

Vacsora után is ilyen felállásban folytattuk a programot. Először Szilvi, majd Szabi fergeteges vetélkedői szórakoztattak minket, amelyek végére igazán összecsiszolódott a társaság. Szüleink felajánlásainak hála, tombolahúzást is tudtunk tartani, ahol mindenki hasznos, vagy legalábbis vicces ajándékokkal gazdagodott. Utószilveszter alkalmával nem maradhatott el az éjféli kocintás, amit szabad társasozás és beszélgetés követett egészen a hajnalig.

Másnap délelőtt hatalmas svédasztal fogadott minket, amelyen mindenki talált valami kedvére valót. Összepakolás után készítettünk néhány kötelező csoportképet, tettünk egy gyors sétát a mólóra, majd a gyönyörű napsütésben elindultunk vissza, Budapestre.

Szepesfalvy Luca

Derűvel, bizalommal, bátorsággal

Hivatalába iktatták Keczkó Pált, az Északi Evangélikus Egyházkerület új püspökét

Színültig megtelt február 28-án, szombaton délután a budapesti Deák téri evangélikus templom Keczkó Pálnak, a Magyarországi Evangélikus Egyház Északi Egyházkerülete megválasztott püspökének beiktatására. Az új egyházvezető prédikációjában hangsúlyozta: harc helyett választhatjuk az együttműködést, versengés helyett a kooperációt, és ehhez elég, ha Isten kegyelmére támaszkodunk, az ő ereje erőtlenség által ér célhoz. Székfoglaló beszédében arról szólt: a keresztény közösség nemcsak lelki otthont nyújt, hanem a reménység, a szolidaritás és a mentális megerősítés nélkülözhetetlen tere is.

Az új egyházvezetőt Szemerei János elnök-püspök, Kondor Péter püspök és Fabiny Tamás – Keczkó Pál elődje, az egyházkerület február elején **nyugalomba vonult** vezetője – állította szolgálatba, a liturgiában a határon túli magyar evangélikus közösségek és a külföldi testvéregyházak képviselői is közreműködtek. Az ökumené jegyében a hazai keresztény felekezetek is magas szinten képviseltették magukat. Az ősi megerősítő zsolnárt, a Confirmát a jelen lévő lelkészek és papok együtt énekeltek a gyülekezettel. A kántori szolgálatot Finta Gergely látta el, a Budai Evangélikus Egyházegyege egyesített énekkarát Ecsedi Zsuzsanna, a Budapesti Evangélikus Rézfűvös Együttest Johann Gyula vezette. Az alkalom perselypénzét a Deák Téri Evangélikus Gimnázium közösségi terének kialakítására ajánlották fel. Az istentiszteletet közgyűlés és fogadás követte.

Keczkó Pált az Északi Evangélikus Egyházkerület egyházközségei 2025 decembe-

reben **választották** Fabiny Tamás utódjává. Az új püspök 1977-ben született; korábban püspökhelyettesként, a Budai Egyházegyege espereseként, valamint a budahegyvidéki gyülekezet lelkészeként szolgált. **Nős**, három gyermek édesapja.

BIZTOS PONT

Szemerei János elnök-püspök Zsolt 25,10 alapján – „Az Úr minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit” – tartott igehirdetésében felidézte az iktatandó püspök névrokonának, tarsuszi Pálnak a történetét, aki a feltámasztott Jézussal való találkozása révén vált a kegyelem hirdetőjévé és legfáradhatatlabb apostolává. Szólt arról is, hogy a tájékozódáshoz szükségünk van biztos pontokra: ahogyan a GPS-navigáció mindig a helyes cél felé próbál vezetni minket, úgy a kegyelmes és hűséges Isten is új és új esélyt ad. Az egyházat is az ő szeretete élteti és ébreszti. Keczkó Pálhoz fordulva az igehirdető egy **konfirmációs éneket** idézett – „Ne félj, véled megyünk sokan” (EÉ 300,2) –, majd hangsúlyozta: „de a legfontosabb, hogy az utadon a téged eddig is hordozó Úr is kísér, akinek minden útja kegyelem és hűség. Jézus Krisztusban nemcsak utat készített, hanem maga lett az úttá. Ő kegyelmesen tanácsol, hűségesen hordoz, és az új szolgálatodban is a biztos cél felé vezet.”

ELÉG ISTEN KEGYELME

Keczkó Pál igehirdetése alapigéjét (2Kor 12,9) és székfoglaló beszéde mottóját (Ef 4,1-3) is Pál apostol leveleiből választotta. Prédikációjában rámutatott: a földi, világi hatalom diadalmaskodása sokszor csak látványos, ahogyan a Golgotán is megmu-

tatkozott. A keresztre feszítésben, Jézus ön-feláldozásában Isten kegyelmének mérhetetlen hatalmára csodálkozhatunk rá, amely nem mások ellenében, hanem másokért cselekszik. Krisztus ereje nem elválaszt vagy legyőz, hanem összekapcsol minket Istennel és egymással; emberi életeteket változtat meg, közösségek gyógyulását eredményezi, valódi békességet teremt, igent mond a másokra, akiben társat és nem ellenséget lát. Harc helyett mi is választhatjuk az együttműködést, versengés helyett a kooperációt. A legfontosabb az, hogy Krisztus erejét állítsuk a középpontba. Elég, ha Isten kegyelmére támaszkodunk, mert az ő ereje erőtlenség által ér célhoz – biztatott az új püspök.

EGYSÉGBEN, BÉKESSÉGGEL

Székfoglaló beszédében Keczkó Pál a lelki fundamentumokhoz való visszatérés fontosságát hangsúlyozta, és hangot adott bizodalmanak, hogy a világnak ma is nagy szüksége van a szolgálatunkra, a vigasztaló és reménységet ébresztő evangéliumra, a Krisztusról szóló örömhírré. Ahogyan már püspökjelöltként is megfogalmazta **programjában**: „Egy, a lelki élet felé forduló egyház víziója van előttem, amely azáltal válik vonzóvá, azáltal válik hitelessé, hogy megéli azt, ami a lényege, amit csak és kizárólag ő tud nyújtani a maga környezetének.”

Mint fogalmazott: gyülekezeteink és közösségeink felbecsülhetetlen értékűek, mert

élő hálózatuk „nem csupán lelki otthon, hanem a reménység, a szolidaritás és a mentális megerősödés nélkülözhetetlen tere is”. Ennek a hálózatnak az erősítését, a bennük rejlő konkrét távlatok feltárását elsőrendű feladatai között tartja számon, árulta el Keczkó Pál. Támogatni kívánja azokat a kezdeményezéseket, „amelyekben közösségi létünk, együvé tartozásunk és a Krisztusban kapott egység ajándéka kézzelfoghatóvá válik”. Felekezetünk jövője szempontjából kiemelten fontosnak tartja a gyermekek és fiatalok között végzett szolgálatot – a hitoktatás, a konfirmáció és az ifjúsági munka látása szerint egymástól elválaszthatatlan területek.

Beszéde végén emlékeztetett: „Mi, evangélikusok a nevünkben hordozzuk a megváltás örömhírét. Bárcsak ez a derű, ez a bizakodó lelkeség határozná meg az életünket, az ünnepeinket – de a hétköznapjainkat is: az a bátorság, mely Jézus azon ígéletén alapul, hogy velünk van minden napon a világ végeztéig. Hiszem, hogy Pál [apostol] szavain keresztül a mindenható Isten minket is emlékeztet, minket is kér, szívünkre helyezve evangélikus felekezetünk jövőjét: »...*igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békeesség kötelékével.*«”

Megjelent az evangelikus.hu oldalon

Szerző: Vitális Judit

Fotó: Magyarai Márton

Balatonszárszói családos hétvége

Idén a fiatal családos hétvége fő vezérfonala a mese volt, ezért illik így kezdeni beszámolómat: egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hideg, verőfényes januári hétvége, amikor kisgyermekes családok látogattak el Balatonszárszóra.

A péntek esti program Magyar-Hikisch Ági szervezésében egy meseírós ismerkedős játékkal indult, mely segített feloldódni és igazán megérkezni. A sok kisgyermek jelenlétéhez nagyon illett az esti áhítat példázata. Szabolcs képekkel illusztrálva beszélt arról, mikor Jézus magához hívja a gyermekeket. (Mt 10,14)

Idén először sikerült az esti altatás után férjemmel, Zolival együtt „kiszökni”, egy kis közösségi életet élni, beszélgetni, társasozni.

Szombat reggel gitáros énekek hívtak minket áhítatra, majd a délelőtt folyamán napsütésben élveztük a befagyott Balatonon a csúszkálást, sétálást, igazi kuriózum volt mindenkinek. Persze a várva várt kerti bűjőcskázás sem maradhatott el. A délutáni pihenőt követően a felnőtteknek Pali vezetésével Verseginé Újhelyi Petra élőszavas mesemondó tartott előadást a mesélés, a gyerekekre szánt odafi-

gyelés fontosságáról. A nagyobbacska gyerekeknek László Bea és lánya készült Dávid és Góliát történetének mesés-játékos feloldozásával. Ági pedig a babás csoporttal ült össze beszélgetni arról, ki hogyan mesél gyermekének, majd közösen vettünk részt Petra vezetésével egy népmesei szerepjátékban. Este indult a farsangi felvonulás, minden család bemutathatta vicces, kreatív jelmezét. A záró farsangi mulatságot megelőzte egy meghitt áhítat, mécses fénye mellett a gyerekek a földön fekvé, beleélve magukat hallgatták végig Sámuel elhívásának történetét. (1Sám 3,1-11)

A közös hétvégét családi istentisztelet zárta, a gyermekek is felolvastak, Szabolcs az Úr Jézus szeretetét egy kedves mesén keresztül példázta (*A csupafül nyuszi*), mely minden korosztály figyelmét lekötötte.

A hétvége alatt többször szemeztem egy plakáttal, ez állt rajta: „Jó nekünk itt lenni.” (Mt 17,4) Ez az érzés teljesen átjárt, a közösség ereje, a jó hangulatú étkezések, beszélgetések, közös énekek, imák mindmind azt az érzést erősítették, mintha kicsit megállt volna az idő, olyan jó most itt lenni, maradjunk még!

Lukács Anita

Egyházmegyei konfirmandus hétvége

A Budai Egyházmegye konfirmandus hétvégéjét idén Piliscsabán rendezték meg, ahol közel nyolcvan konfirmandus gyűlt össze kilenc különböző gyülekezetből. Érkeztek konfirmandusok Piliscsabáról, Budavárról, Budaörsről, Budakeszről, Budafokról, Kelenföldről, Óbudáról, Szentendréről és Budahegyvidékről is. A hétvége központi témája a konfirmációi vallástétel volt, amelyről több alkalommal is beszélgettünk együtt. Az áhitatok és a csoportos beszélgetések nagyban segítettek megérteni, mit jelent a konfirmációi vallástétel.

Az áhitatok, kiscsoportos beszélgetések és játékok közül egyet-egyet szeretnék kiemelni. Nekem a szentendrei lelkész, Horváth-Hegyi Olivér áhitata tetszett a legjobban, amelynek témája a Szentlélek volt. A lelkész úr megosztotta velünk személyes hitét és annak mélységét, valamint elmond-

ta, hogy mikor voltak életében nehezebb pontok, és mikor érezte úgy, hogy Isten mellette áll.

A játékok és beszélgetések nagyrészt ismerkedősek voltak, de a legjobban egy bibliai tematikájú „Tabu” társas tetszett, ahol egy bibliai személyt, helyet vagy tárgyat kellett elmagyarázni bizonyos szavak használata nélkül. Volt még egy felejthetetlen túra Piliscsabán, ahol 9–10 fős csoportokban a várost fedeztük fel megadott segítség alapján. A túra számos meglepetés és néhány alternatív útvonal felfedezése után boldogan zárult a Gomba-sziklán.

Összegezve szerintem egy remek hétvége volt, ahol sok konfirmandust ismertem meg, nagyon jól éreztem magam, és sokat tanultam Istenről is.

Németh Bálint

Finnországban jártunk

Bár tudtam, hogy a konfirmandus csapatral Finnországba menni óriási dolog, amit nagyon vártam, azért volt bennem egy kis félsz. Nem a repüléstől féltam, hanem attól a tipikus kérdéstől: vajon kivel leszek egy szobában? Meg az egészsztl, hogy mennyire jövünk majd ki egymással, lesznek-e klikkesedések, vagy tényleg egy csapat leszünk-e. Hát, jelentem: minden aggodalmam felesleges volt!

A gépünk csütörtök délután indult. Bár elméletileg mehettem volna délelőtt suliba, úgy döntöttem, a mentális egészségem (és a bőröndöm állapota) megköveteli, hogy otthon maradjak „készülődni”. Ez a gyakorlatban lázas pakolást, háromszori újragondolást és némi egészséges izgalmat jelentett. Egyetlen dolog lombozott le: az időjárás-jelentés. Azt írták, nem lesz hó. Decemberben, Finnországban?! Már kezdtem elgyászolni a fehér karácsonyi hangulatot.

Pénteken Helsinkit vettük nyakunkba. A város gyönyörű volt a téli fényekben,

minden olyan „skandinávul” letisztult és menő. Természetesen a kötelező fotók sem maradhattak el, de a nap abszolút sztárja egy rénszarvas volt, akivel sikerült közös képet lőni, ahogy az minden konfis társaságnak kötelező.

Szombaton jött az első csoda. Elmentünk egy szabadtéri színházba, és láss csodát: az időjárás-jelentés megbukott! Elkezdett sűrűn esni a hó. Hőesésben nézni egy előadást – leírhatatlanul varázslatos volt. Olyan volt, mint egy filmben! A délutáni szauna pedig igazi közösségi élmény volt: hatalmasakat beszélgettünk, neveltünk, és itt már éreztem, hogy teljesen mindegy, ki kivel van egy szobában, mert az egész csapat egy nagy család lett.

Vasárnap lettem 14 éves, és ennél szebb születnapot nem is kívánhattam volna! Reggel rögtön kirohantunk a friss hóba hőembert építeni. Na, itt történt a baj: a testvéremtől kapott gyönyörű gyűrűm valahogy lecsúszott az ujjamról. Pánikba estem! De itt

látszott meg, mennyire jó fejek a többiek: az egész csapat ott térdelt a hóban, mindenki turkált, kutatott, fagyoskodott miattam a hidegben. Végül meglett a kincs!

Este pedig jött a ráadás: tortával és énekszóval köszöntöttek. Komolyan mondom, majdnem elsírtam magam, annyira megható volt!

Hétfőn meglátogattunk egy helyi iskolát. Érdekes volt látni, hogy a finn gyerekek hogyan élnek, hogyan tanulnak, és miben más

az életük, mint a miénk. Kedden viszont eljött az idő, amit mindenki halogatott volna: az indulás haza.

Szomorú volt a búcsú, mert annyira jól éreztük magunkat. De ahogy körülnéztem a csapaton, rájöttem, hogy nemcsak emlékeket hoztunk haza. Most, itthon is minden nap érzem ennek a kirándulásnak az áldásait. Igazi közösséggé kovácsolódtunk, és ez az, ami igazán számít.

Narancsik Panka

Újraindul a babás alkalmunk

Hétfő délelőttöként 10 órától szeretettel várjuk azokat a szülőket, akik három évnél fiatalabb gyermekükkel most otthon vannak.

A gyerekeket is bátran hozzátok magatokkal: a játékokkal felszerelt teremben együtt tudnak majd játszani, miközben mi kávé és sütemény mellett kötetlenül beszélgetünk a kisgyermekes évek örömeiről és kihívásairól, és együtt keressük az igei kapaszkodókat ehhez az időszakhoz.

Ha szívesen találkozónátok más, hasonló élethelyzetben lévő szülőkkal, szeretettel várunk benneteket hétfőnként.

Naszádi Anna

Egyházunk és gyülekezetünk javát szolgáló **1+1 SZÁZALÉK**

Szeretettel kérjük idén is gyülekezetünk tagjait

- megköszönve a korábbi évek felajánlásait –, hogy személyi jövedelemadójuk (SZJA) **egyik 1 %-át a Magyarországi Evangélikus Egyház** (technikai szám: 0035), **másik 1 %-át a Budahegyvidéki Evangélikus Templomépítési Alapítvány** (adószám: 18077397-1-43) részére ajánlják fel.

Mint tudjuk, ez nem jelent a felajánlónak többlet anyagi terhet, azonban egyházunk és gyülekezetünk költségvetésének jelentékeny forrását képezi, és hitéleti tevékenységét nagymértékben segíti.

Először Szárszón

Sokévnyi várakozás után idén február elején adatott meg a lehetőség, hogy részt vegyünk a gyülekezeti konferencián Balatonszárszón. Bár tavaly még lemaradtunk, idén már tudatosan készültünk arra, hogy ezt a hétvégét elkülönítsük, és helyet szorítsunk neki a naptárban.

A hétvége programja láthatóan alapos előkészítő munka gyümölcse volt: a tartalmas lelki alkalmak és a felszabadult, közös játékok olyan arányban lettek ötvözve, hogy az egyszerre nyújtott szellemi töltekezést és valódi örömteli kikapcsolódást. A legelső és legmeghatározóbb élmény volt számunkra az a természetes kedvesség és odafordulás, amellyel fogadtak minket. Legyen szó bármilyen programról vagy a közös étkezésekről, egyetlen alkalommal sem maradtunk egyedül az asztalnál, szinte magától értetődő volt, hogy valaki odaül hozzánk megismerkedni és szót váltani. A hétvége nyugodt időkeretei lehetővé tették, hogy a megszokott alkalmakon túlmutató, még közvetlenebb kapcsolatok szülessenek. Most nem szorított bennünket az

idő, így olyan gyülekezeti tagokkal kerültünk végre közelebb egymáshoz, akikkel korábban talán csak egy-egy futó bölintással köszöntünk egymásnak. Most lehetőség nyílt az arcokhoz neveket, a nevekhez pedig személyeket és történeteket kapcsolni.

A hétvége szakmai és lelki gerincét az Istenkép tematika adta. Szabi áhítata és Vidovszky Pisti gondolatai után Réz-Nagy Zoltán lelkész tartott előadást, amelyet interaktív munka követett. A három rotálódó csoportban zajló foglalkozások különböző oldalról közelítették meg a központi kérdést: a teológiai kvíz az ismereteket mozgósította, a közösen készített kollázs a vizuális megfogalmazásnak és játékos ismerkedésnek adott teret, a konfirmációs szöveg saját nyelvű átírása pedig a személyes hitvallás lehetőségét és a mélyebb témákról való közös gondolkodás terét kínálta. Utóbiákat Szilvi a vasárnapi istentiszteleten egyetlen összefüggő vallomássá fűzte össze, így téve közössé az egyéni gondolatokat. A hétvége dinamikáját a Zsuzsa és Szabi vezetésével zajló közös éneklések és

zenélések tették még teljesebbé, amelyek a komolyabb témák mellett is megőrizték a találkozó derűs jellegét.

A szombat este egyik fénypontja a *Lasho Drom* (jelentése: *Jó út*) zenekar fellépése volt. Koncz Eszter lekipásztor igehirdetése és az ehhez kapcsolódó koncert közelebb hozta hozzánk a roma kultúra és a hit összefonódását. Személyes történeteik révén bepillantást nyerhettünk egy megrendítő, nehézségekkel teli, mégis töretlen hitre épülő életútba. Előadásuk egy olyan Istenhez forduló, elgondolkodtató tanúságtétel volt, amelyet a humor, a zenélés öröme és a szórakoztató közvetlenség oldott fel. Zenéjük így meghatóan közvetítette az élet küzdelmeit és a hit megtartó erejét.

A szárszói hétvégén készült felvételek a zenekar Facebook-oldalán is fellelhetők: érdemes megtekinteni őket az élmények felidézéséhez, vagy kedvcsinálóként azoknak, akik ezúttal nem tudtak velünk tartani.

Hazaindulás előtt, a parkolóban Bognár Attilával beszélgetve fogalmazódott meg bennünk az a zárógondolat, amely az egész alkalmat jellemezte: a gyülekezet épülése lehet, hogy nem feltétlenül jelent merev komolyságot. Sokkal inkább egy sokoldalú, örömteli és mély kapcsolódási folyamat ez, ahol a közösen töltött minőségi idő válik a közösség egyik valódi tartóoszlopává.

Lapinskas Lilla, Lapinskas Attila

Lelkészválasztás

Keczkó Pál püspökké választása után 2026. február 28-ától gyülekezetünkben megüresedett az egyik parókusi lelkészi státusz.

Az egyházi törvényeknek megfelelően a januári presbitériumi ülésen elindítottuk a lelkészválasztás folyamatát. A presbitérium úgy határozott, hogy jelölés útján tölti be a pozíciót. Az ötfős Lelkészjelölő Bizottság, melynek a gyülekezetünk részéről Mészáros Gabriella, ifj. dr. Vidovszky István, Mihályi Szabolcs, az egyházmegye részéről Homoki Olga, az egyházkerület részéről pedig dr. Fábri György voltak a tagjai, egyedülként Nagy Szabolcsot javasolta jelöltnek a presbitérium számára. A presbitérium február 16-i ülésen megtárgyalta és elfogadta a jelölőbizottság javaslatát, és Nagy Szabolcsot terjesztette jelöltnek a lelkészválasztó közgyűlés elé.

Szintén az egyházi törvények előírásainak megfelelően Szabi 2026. február 24-én gyülekezetépítési fórumot tartott, ahol megismerhettük gyülekezetünkkel kapcsolatos terveit, míg 2026. március 1-jén „bemutakozó” istentiszteleten szolgált.

A 2026. március 8-án megtartott közgyűlésen a jelenlevők egyhangúlag (75 igen szavazat) választották meg Szabolcsot Keczkó Pál utódjának.

A lelkésziktatást 2026. március 28-án 15:00 órai kezdettel tartjuk.

Kérem a testvéreket, hogy hordozzák imádságban Szabi jövőbeni gyülekezeti szolgálatát!

Mihályi Szabolcs

Gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Vasárnap 10.00 órákor úrvacsorával

Családi istentisztelet

A hónap első vasárnapján 11.15 órákor

Könyvüzenés istentisztelet

A hónap harmadik vasárnapján 11.15 órákor

GYERMEKBIBLIAKÖR

Minden hónap 2., 4. és 5. vasárnapján
10.00 órákor

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órákor
Csütörtökön 10.00 órákor

ÉNEKKARI PRÓBÁK

Pénteken 18.30 órától – gyülekezeti kórus

HITTANÓRÁK

Hétfőn 16.30 órákor óvodások részére

SENIOR BIBLIAÓRA

Havonta egy csütörtök este 18.30 órákor
– megbeszélés szerint

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Konfi

– Csütörtökön 16.00 órákor

Kisifi

– Havonta három pénteken 18:00 órákor

Egyetemi ifi

– Minden hónap 2. péntekén 18:00 órákor

HÁZASPÁROS KÖR

Havonta egy csütörtök este 19.00 órákor
– megbeszélés szerint

BABA-MAMA KÖR

Hétfőnként – megbeszélés szerint

Aktuális gyülekezeti programjainkról honlapunkon tájékozódhatnak.

Továbbá ott van lehetőség feliratkozni levelezőlistánkra is:

hegyvidek.lutheran.hu

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA, MEGJELENIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL

Kiadó: Keczkó Szilvia Ilekész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17.

Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460 | E-mail: keczkoszilvia@gmail.com | Szerkeszti: Keczkó Szilvia

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája